

SPOMLADANSKA PRAVLJICA

OTROŠKA ENODEJANKA

PRIZORIŠČE: travnik z nekaj zaplata-
mi snega, na katerem stoji snežak.

NASTOPAJO: sonce, snežak, zvon-
ček, trobentica in muren.

SONCE (*pride počasi z desne in
začudeno zre v sedeče in sključene, ki
spijo: zvonček, trobentico in murna.*

*Prvi ima v desnici zvonček, druga
trobentico, tretji pa violino)*

Kakšna pušča! Vse molči,
še snežak prav trdno spi.

(*Stopi k njemu in ga močno
strese za ramo.*)

Hej, možak, prebudi se,
saj že vse topleje je!

SNEŽAK (*se zdrzne*):

Sonce, sonce, jojme joj,
konec zdajle bo z menoj!
Kaj bi jaz brez zime sam?
Dam ti pisker, metlo dam,
jaz pa vrnem se nazaj,
tja na severni tečaj,
kjer se zima ne konča.
Tam snežaki smo doma.

SONCE (*razširi roki*):

Kaj počnem naj z metlo, loncem,
ko je zima že pred koncem?
Če zares ne pohitiš,
v lužico se spremeniš.

SNEŽAK (*potrto*):

Tu ostati, dobro vem,
jaz ostati več ne smem.
Dolgo sem na trati stal,
no, pa zbogom, lep pozdrav!

SONCE (*že malce nestrpno*):

Pojdi, pojdi, beli mož,
čas prišel je mladih rož,
ti pa star si že gospod,
varno hodi, srečno pot!
(*Snežak odide na desno, sonce pa mu
maha v slovo.*)

Tu starine zdaj ni več,
jaz pa mlad sem in plamteč.
Koj zbuditi moram te,
ki še zimsko spanje spe.
(*Stopi k zvončku in ga potrese za
ramo.*)

Kvišku, zvonček beli, mali,
bomo kar naprej še spali?
Zdrami se, lenuhec, čuj,
čas pomladi oznanjuj!

ZVONČEK (*vstane in zdeha*):
Uf, kako sem trdno spal.
Mar snežak ni tukaj stal?
Kam je šel? Nikjer ga ni.
Veter sam čez plan hiti.
Zbudi še trobentico,
rada zatrobila bo!

SONCE (*stopi k trobentici in
jo pocuka za rokav*):
O, pozdravljena, gospa,
zbudi se, trobentica!
Piskaj, trobi preko trat,
naj se ve, da je pomlad!

TROBENTICA (*počasi vstane
in se pretegne*)

Malce res sem še zaspana,
a zelena je poljana,
veter boža nežne trave,
pno se ptičice v višave.
Muren pa, tako se zdi,
kar naprej drnjoha, spi.
Brž mu, zvonček, zacingljaj,
jaz pa mu zatrobim zdaj!
Velik hrup ga prebudi.
Glej, že mane si oči!

MUREN (*skoči brž na noge*):
Zvonček in trobentica,
prav lepo pozdravljena!
Sem že buden, več ne spim,
koj godalce uglasim.
Sonce očka je vseh nas,
zaigrajmo mu na glas,
vriska muren naj, cvetlica:
»Vesna, vseh kraljic kraljica,
spet prihaja, je že tu, konec zime,
juhuhu!«

(*Vsi trije obstopijo sonce, zvonček
zacinglja z zvončkom, trobentica
zatrobi na trobentko, muren
zaškriplje na violino, nazadnje vsi
trije veselo zarajajo okoli sonca in
glasno vzklikajo.*)

ZASTOR

